

Hrádocký prameň

jún 2015 , číslo 9

*S*lnečnica plná
slnka,
v ktorej život
šťastne žblnká,
rozvitá je do krásy.

*H*lavu točí,
zoči – voči,
slnkom chce byť
hladená.

*K*eď ho má
už život plný,
tak pokorne
hlavu skloní,
vypadnú z nej
semená.

*Č*lovek, ako kvet, zasadený
v poli - s tisíckami ostatných ...
*O*bčas bezstarostne šťastný,
občas v beznádeji dvíhajúci
hlavu k nebesám.

*P*o lete vždy príde čas jesenný
a rastliny sklonia svoje hlavy.
*A*j človek vie, že príde čas vydať
úrodu.

*O*táčajme hlavu len k tomu
správnemu Slnku
—skôr, než sa čas naplní.

-zk-

On však odpovedal: Blahoslavení sú tí, čo počúvajú a zachovávajú Božie slovo. (L 11,28)

V živote každého človeka príde moment, kedy zistí, že zrazu žije viac spomienkami. Navracia sa mladosť a s ňou rodný kút. Pomyslí si: Aký je ten náš život krátky. Míňa sa rýchlo, ako v nedosnivanom sne... Tak rýchlo uplynulo štyridsaťosem rokov od mojej konfirmácie. Na konfirmačnej rozpomienke už vybledli slová môjho konfirmačného textu. Zostali však v mojom srdci a sú úvodným slovom k tejto mojej krátkej spomienke na vzácnu chvíľu, akou je konfirmácia, dovŕšenie aktu svätého krstu, prijatie pokrsteného a konfirmovaného za dospelého člena cirkvi, prvýkrát prijímanie Večere Pánovej. Nedeľa konfirmácie bola zvláštne radostná, vznešená, obyčajne bývala začiatkom mája. Zvláštnym ruchom už týždeň predtým ožila celá dedina, pretože to bola ako slávnosť rodinná, tak aj slávnosť zborová. Nekonali sa však honosné slávnosti, ale skromné spoločné obedy s tými, ktorí nás mali radi a podporovali nás na ceste k Pánu Bohu. Konfirmačná príprava trvala takmer jeden rok. Na tieto stretnutia sme raz za týždeň chodili s radosťou. V rámci Služieb Božích sme vždy zodpovedali určité state z Katechizmu, na konfirmačnú slávnosť tak už zostali len sviatosti – Krst Svätý a Večera Pánova. Neboli sme deti unudené od počítačov, chlapci všeličo povystrájali. Napríklad jeden z nich vždy dával

pozor, kedy pán farár vyšiel z fary, aby sme sa rýchlo usadili na svoje miesta v skromnej zborovej sieni, ktorá je pre mňa dodnes vzácna. Učenie išlo raz horšie, raz lepšie, poznáte to všetci. A ešte ten vek. Nechodilo sa tam aj napriek ťažkostiam, so žiadnym stresom. Veľakrát pri spievaní Áronovského požehnania mi príde na myseľ príhoda spred štyridsiatich ôsmich rokov, keď som sa nevedela naučiť jeho slová. Pán farár trval na tom, že ich musíme všetci vedieť a keď ma už asi na tretí krát trápil s tým, či to už dobre viem, pozbierala som všetku odvahu (snáď zo zúfalstva) a povedala som mu, že ani on ich nevie celkom presvedčivo, lebo si vždy pozerá do Agendy, keď to v nedeľu spieva. Na môj veľký údiv to uznal a bol pokoj.

Doba bola vtedy pre Cirkev nepriaznivá. Súdruhovia učitelia cieľavedome kazili slávnosti konfirmácie a preto vymysleli práve na toto obdobie zalesňovanie, sadenie stromkov, na sobotu aj nedeľu. Zabudli však, že aj nad nimi je Ten, ktorý má všetku moc na nebi aj zemi a svojich verných ochráni - dobrotivý Pán Boh. Zámer sa nevydaril, konfirmácia bola. Slávnostne vyzdobený kostol, ktorý sme si sami s láskou vyzdobili halúzkami červeného smreku a vôňou konvaliniek, sa v nedeľu naplnil do posledného miesta. Akí sme boli všetci šťastní, vyobliekaní, dokonca sme si mohli obuť po prvýkrát aj biele topánky

na podpätku... Vďačnosť Pánu Bohu, aj naším drahým, bolo však cítiť úplne všade...

Ale doba sa mení. Dnes, keď sa moje deti a vnúčatá pozerú na moju konfirmačnú fotku, tak sa len láskavo pousmejú. Tesilové kostýmy a smiešne účesy.

Duchovné veci sme vtedy chápali rôzne, mnohé sme pochopili až neskôr, niektoré až po rokoch. Pre niektorých konfirmandov to bola rozlúčka s kostolom a stratili sa vo víre života, no pre mnohých z nás to bola nová cesta nasledovania Pána Ježiša Krista. Ja som si zvolila cestu nasledovania a som za to dodnes vďačná Pánu Bohu. Som tiež nesmierne vďačná za mojich rodičov, ktorí ma v tomto smerovaní veľmi podporovali. Verím, že aj dnes Pán Boh nebude šetriť svojím požehnaním a dá vám, milí rodičia, prežiť mnoho radostných chvíľ z detí, ktoré Vám zveril do výchovy a ktoré dnes privádzate k Nemu. Dôverujte Bohu a Jeho Slovu a nikdy nebudete sklamaní.

Za tých dlhých štyridsaťosem rokov sa mnohé v mojom živote zmenilo, Božie Slovo však zostalo nemenné. Konfirmácie sa opakujú a my sme akosi duchovne zleniveli. Zabudli sme na slová zo Zjavenia Jána 3,16: „Takto, že si vlažný, ani horúci ani studený, vyplujem Ťa z úst!“

Veľmi vážne slová. Berme Božie veci zodpovedne, prosíme Nebeského Otca, aby nás nezavrhol od Svojej tváre a zoslal požehnanie do našich rodín! Konfirmácia v našom zbore je

čerstvo za nami, preto aj Vám, milí konfirmandi, želim, aby Váš vzťah k Bohu a duchovným hodnotám bol vždy radostný. Pán Boh Vám dáva Svoj Zákon aj Svoje Evanjelium, nie ako bremeno, ktoré musíte niesť a vzdychať pod jeho ťarchou, ale ako mapu, aby ste nezablúdili a nestratili sa v spleťtých cestách života. Dáva Vám ho, aby ste vždy vedeli nájsť cestu domov.

Želám Vám, aby ste aj po rokoch mohli s láskou spomínať na deň konfirmácie, na svojich blízkych, ktorí vás vedú cestou k Pánu Bohu tak, ako my mnohí máme svojich rodičov, krstných rodičov, láskavých starých rodičov vo vďačných spomienkach dodnes. Vďaka Pánu Bohu za nich. Na ceste životom nás stretávajú mnohé prekážky, chvíle radostné, smutné, aj ťažké. Vďaka Pánu Bohu za ne. Všetky prežijeme len vďaka Jeho pomoci.

Slová môjho konfirmačného textu sa mi darí napĺňať raz lepšie, raz horšie, veď nikto z nás nie je dokonalý. S určitosťou však môžem vyznať: „Vrúčne Ťa milujem, Hospodine, moja sila. Hospodin je moja skala, moja pevnosť aj môj vysloboditeľ. Môj Boh je moje bralo, k Nemu sa utiekam, môj štít, roh mojej spásy, môj pevný hrad“ (Ž 18,2-3).

Želám Vám všetkým, ktorí budete tieto riadky čítať, aby ste si s láskou spomenuli na Vašu vlastnú konfirmáciu. Ďakujem Pánu Bohu za Vás, ktorí ste si zvolili cestu za Ním. Pán Vás žehnaj.

M. Macková

Predstavujeme vám

Medzi nami sa objavil nový, zaujímavý človek. Možno ste si to všimli a začali rozmýšľať nad tým, kto to je, čo tu robí...

Tohto mladého muža môžete stretnúť so svojou manželkou a malým synčekom na Službách Božích, alebo v spoločenstve mladých.

Riadky Hrádockého prameňa sú tým správnym miestom, kde sa o ňom môžete dozvedieť trochu viac. Peťovi ďakujem za ochotu trochu sa vám takouto formou predstaviť.

-zk-

Dobrý deň,
chcem využiť túto krásnu možnosť sa vám v niekoľkých vetách predstaviť.

Moje meno je Peter Soukup a pracujem v Spoločenstve evanjelickej mládeže.

Vo februári tohto roku sme sa s manželkou a synom prisťahovali do Liptovského Hrádku. Predtým sme žili v Záriečí, kde som dva roky pracoval ako mládežnícky pracovník.

Možno sa pýtate, prečo sa niekto prisťahuje do Hrádku, keď normálne je, že sa mladí ľudia sťahujú preč z Hrádku za prácou.

Odpoveď je jednoduchá. Môže za to Boh. :) Počas modlitieb sme s manželkou prežili povolanie, že máme zvestovať evanjelium o našom dobrom Bohu aj na iných miestach Slovenska. A o niekoľko dní neskôr prišla aj konkrétna ponuka ísť bývať

do Liptovského Hrádku. Tak sme to prijali ako Božiu vôľu pre náš život. A preto sme tu.

Ako rodine nám horí srdce pre to, aby mladí ľudia boli aj so svojimi rodinami v Hrádku, na Liptove a na celom Slovensku vytrhnutí zo satanovej synagógy a boli zachránení pre Božie Kráľovstvo.

Myslím si, že tento zápas o životy ľudí máme viesť všetci, ktorí sme Kristovou nevestou. Nie je to poverenie iba pre tých „schopných“ a „obdarovaných“. Ako pracovník SEM-u vyučujem ako lektor na kresťanskej škole DVK (dokonalí v Kristu) a mám na starosti prácu s dorastom a mládežou na Liptove. Snívam, že by v každej dedinke a meste na Liptove mohlo byť spoločenstvo, ktoré bude pre mladých útočiskom. Okrem toho pomáham pri vedení Hrádockej mládeže, chlapčenských skupiniek a venujem sa kresťanskému poradenstvu.

Teším sa na pekné veci, ktoré Pán Boh pripravuje pre tých, ktorí Ho milujú.

Peter

Fuk, len fuk...

Pýtali sa študenti na prednáške docenta, veľkého odborníka na hebrejské a aramejské písmo, človeka, ktorý sa tomu venoval celý život, čo je najvýznamnejšie, najlepšie, čo si zapamätal z prekladov. Nejakú zlatú myšlienku. On sa tak zamyslel a po chvíli povedal:

„Fuk, len fuk, všetko je fuk.“

Milí bratia a milé sestry - čo poviete, čo tým chcel básnik povedať? Ja si myslím, že mu v tej chvíli nešlo o vedomosti, ale o lásku, ktorá je najdôležitejšia.

Keď som išiel prvý krát na biblickú hodinu do nového prostredia, medzi nových ľudí, tak som si povedal, že nemusím vedieť čítať, písať, stačí, keď sa budem usmievať. Ostatné je fuk.

Niekedy sa môžem cítiť aj sám, že mi už deti odišli z domu. Druhému môže zomrieť manželka, manžel. Alebo mám všetkých a aj tak sa cítim sám. Vtedy môžem prísť na biblickú hodinu aj preto, že tam je spoločenstvo. Zažiť tú zvláštnu atmosféru v starej triede na poschodí kostola, kde sa viaže história s časom. Hľadať Pána

Ježiša Krista. Lebo to je veľká milosť, ktorú mi dáva Pán. To sa dostáva len vyvoleným. A tak si so sestrami a bratmi zvykneme povedať: „Milosť je, že sme sa tu vôbec zišli“.

A som za to vďačný Pánovi Ježišovi.

A ešte som nespomenul, že máme výborných bratov farárov Plachtinského a Belanjiho, od ktorých sa učíme a oni nám odpovedia na každú otázku o Biblii. Neviem si predstaviť lepšie využiť čas.

Milí bratia a milé sestry v Pánovi Ježišovi. Len raz trvá chvíľa, len raz prichádza najlepší čas. Ak budete mať chuť sa pousmiať, môžete sa objaviť v tej starej triede na poschodí kostola. Určite budete vítaní.

Juraj Matúška

Vzácný čas

Prečítala som už veľa príbehov známych ľudí, ktorí plní odhodlania položili potreby iných ľudí pred potreby vlastné a posilnení vierou vybrali sa slúžiť – do vojnu postihnutých oblastí, do táborov, ošetrovať smrteľne choré deti, alebo šíriť evanjelium medzi domorodé kmene. Vždy som týchto ľudí obdivovala a považovala ich činy za výnimočné. Chýbalo mi snáď jediné – možnosť stretnúť ich osobne, položiť im pár otázok, alebo ich vidieť, ako sa správajú, ako reagujú pri obyčajných ľudských činnostiach..

Stretnúť takýchto výnimočných ľudí mi v živote predsa dopriate „zhora“ bolo – boli mi daní moji rodičia.

Som im vďačná za veľa, za to, ako ma viedli a vychovali.

Tieto riadky si prečíta aj moja maminka, ktorej sa určite vykotúľa zopár slz, lebo si spomenie na chvíle, keď sme boli deti, v kruhu našej rodiny (tak mami, utri slzičky ☺).

Ocko si tieto riadky prečítať nemôže, lebo v toto leto bude práve 20 rokov, čo ho Pán Boh vzal k sebe, do neba. Preto by som tieto riadky chcela venovať spomienke na neho a na svoju rodinu. Mnohí ich nepoznate, no som presvedčená, že možno v ich príbehu objavíte svojho ocka alebo mamku.

V niektorej z kníh o rodine od Jamesa Dobsona som čítala, že vlastný príklad nie je jeden zo spôsobov výchovy ale ten jediný. Je to pravda, lebo ak niečo vyžadujem od svojich detí, musím im ísť vlastným príkladom. Nechcem vymenovávať to množstvo rôznych situácií, keď sa ocko prejavil ako inteligentný, vnímavý, citlivý človek a otec, ale chcem spomenúť, že mal v sebe ešte čosi iné, čo mu iní rozhodne závidieť nemohli. Bol vážne chorý. A práve choroba bola skúškou jeho viery a oddanosti voči Pánu Bohu (a skúškou súdržnosti našej rodiny). Nevzdával sa, nestáľoval sa, neľutoval sa hoci vedel, že sa blíži koniec. My sme mali možnosť pozorovať ho, ako zvláda bolesti, utrpenie a napriek tomu dokázal byť dobrým otcom, ktorý sa živo zaujímal o životy svojich detí a blízkych. Jeho postoje ale aj utrpenie nás formovali. Napriek tomu, že som túžila mať nové topánky, ako moje spolužiačky, vedela som, že je dôležitejšie kúpiť papuče pre neho do nemocnice. Vedeli sme, že hoci máme v chladničke šunku, nevezmeme si ju, lebo on mal diétu. Keď v noci nespál, chodili sme po dome potichu ako myši ..Nikdy sme však nemali pocit, že sa prispôsobujeme, nasilu obetujeme, bolo to tak prirodzené a z lásky, že môžem povedať,

že sme mali pocit, že nám nič nechýbalo a prežívali sme šťastné detstvo. Učilo nás to klásť potreby iných pred tie svoje. Nevzdávať sa a byť trpezliví . Veľmi trpezliví. Videla som ho však aj v situáciách, keď plakal, keď bol v bezvedomí – to nás vychovávalo byť citlivými a ľúbiť slabých a bezbranných.

Do nemocnice vždy nosil Bibliu, čítal ju a dokonca napomínal ľudí na lôžku, ktorí nadávali na svoj život. Sám hovoril, že keby nedôveroval Pánu Bohu, nikdy by sa neodhodlal na vážnu operáciu. Položil svoj život do Božích rúk. Keď odchádzal naposledy, všimla som si, že Bibliu nemá, rozbehla som sa po ňu a vzápätí počula v myslí tak zvláštne slová - že už ju nebude potrebovať. To ma zastavilo a nedokázala som s Bibliou bežať za ním .

Už ju nepotreboval... Ten pozemský koniec skutočne prišiel.

Spôsobil vo mne zmätok, smútok aj hnev aj prázdnotu, no nakoniec aj pochopenie, že Boh je ten, kto rozhoduje a má moc, nad svetom aj životom - nie človek. Ostalo jediné - prijať Jeho vôľu (no nebolo to ľahké a ani zo dňa na deň) .

Mám moju maminku, ktorú ľúbim za dvoch. Obdivujem ju za to, ako popri očkovej chorobe dokázala viesť rodinu, nedať mu pocítiť, že je menejcenný pre svoju chorobu, nebála sa sadnúť s ním do auta, hoci koniec mohol prísť kedykoľvek,

plánovala s nami výlety, hoci len do lesa, vychovávala nás a dokázala sa nezrútiť zo všetkého, čo jej život nadelil.

Je mi vzorom a blízkym priateľom, ktorý dokáže vypočúť, pochopiť aj napomenúť. Aj dnes viem, že stále sa mám od nej čo učiť. Pokore, obetavosti aj láske.

Rozmýšľala som nad tým, kde by boli moje hodnoty, keby som toto všetko neprežila, aký by bol zo mňa človek, ako by som vnímala druhých. Netúžila som zažiť také ťažké časy na prahu dospelovania, no som nakoniec Pánu Bohu vďačná aj za to. Za formovanie, za ťažké skúšky.

Za ten vzácny čas so svojimi rodičmi.

-zk-

Prierež udalostí

O činnostiach v našom cirkevnom zbore ste sa mohli naposledy dočítať v predošlom, veľkonočnom čísle Hrádockého prameňa. Odvtedy sa život nezastavil, stále sa čosi deje, čo si zaslúži našu pozornosť. Pristavme sa preto aspoň pri niekoľkých udalostiach.

Na aprílových Službách Božích (26.4.2015), za prítomnosti predsedníctva Liptovsko-oravského seniorátu bol slávnostne uvedený do funkcie zborového dozorcú CZ Liptovský Hrádok brat Ing. Ján Pavlík, PhD.

Nášmu bratovi dozorcovi prajeme veľa múdrosti, Božieho požehnania na poli cirkevnom i rodinnom.

V druhú májovú nedeľu sme si pripomenuli nielen deň matiek, ale hovorili sme aj o kresťanskej rodine ako takej, o jej význame a poslaní. Naše detičky vystúpili s milým programom, ktorý pripravil tím detskej besiedky (všetkým ďakujeme).

Poriadali sa aj aktivity pre dorast a mládež. Okrem pravidelných stretnutí, ktoré bývajú v našom kostole v piatky a soboty, mali naši mladí bratia a sestry možnosť zúčastniť sa Seniorátneho stretnutia dorastu, ktoré v Liptovskom Hrádku organizoval Liptovsko-oravský seniorát v spolupráci s Cirkevným zborom.

Chvály Liptov boli tiež dobrou príležitosťou prežiť pravé spoločenstvo s Pánom Bohom. Konali sa v Sokolovni v Liptovskom Hrádku a zúčastnilo sa ich veľa mladších i starších členov nášho cirkevného zboru.

7.6.2015 sme mali slávnosť konfirmácie. Srdečne medzi sebou vítame našich najmladších dospelých členov – konfirmandov a prajeme im, nech ich Pán Boh

vedie a požehnáva i naďalej, aby nikdy v živote nestratili s Ním živé spojenie. Vitajte medzi nami: Čajka Samuel, Jánošík Juraj, Kliment Daniel, Lehotský Patrik, Lesák Ondrej, Luticová Dorotka, Macko Andrej, Vrbičanová Natálka

Okrem týchto spomenutých udalostí sme sa aktívne modlili a zamýšľali nad ďalším smerovaním nášho cirkevného zboru. Zasadal vnútormisijský výbor, presbyterstvo, stretali sa naši bratia a sestry na spevokole, skupinke mužov, Na modlitebnom spoločenstve, na biblickej hodine, stretli sa rodinky i deti na detskej besiedke a tak každý svojim spôsobom prehlboval vzťah s Pánom Bohom.

Popri dôležitých duchovných aktivitách prebiehali aj práce súvisiace s dokončením fary. Pre našich členov sme pripravili „deň otvorených dverí“ a tak po nedeľných bohoslužbách každý, kto mal záujem, mohol prejsť všetkými priestormi pripravovanej fary – vidieť a pýtať sa na to, čo ho zaujíma. Táto aktivita mala pozitívne ohlasy. Na dostavbu fary sme prijali finančné príspevky od darcov z nášho cirkevného zboru, ale aj od takých, ktorí bývajú ďaleko a nemajú v Liptovskom Hrádku žiadne blízke rodinné väzby. Nerozhoduje výška príspevku, rozhoduje odhodlanie a vôľa pomôcť. Každého jedného darcu si vážime a ďakujeme za príspevok.

Tešíme sa z toho, že sa v našom cirkevnom zbore stále niečo deje. Ostávajúce však naďalej v chválach a modlitbách. Nezabúdajme do nich vkladať aj tých, ktorí sa z rôznych príčin od Pána Boha vzdialili, alebo nemôžu medzi nás prísť pre svoj zdravotný stav. Modlime sa za dobré smerovanie nášho cirkevného zboru, za jeho požehnanie.

Milé dievča, milý chlapec!

V júnovom vydaní Hrádockého prameňa čakajú na teba 2 úlohy.

Najprv si prečítaj príbeh **Roztvorený dáždňik**:

Keď Andrej odchádzal od Miša, Mišova mama mu dala do rúk veľké papierové vrece. „Je tu niekoľko vecí, ktoré môže tvoja ⁴mama dať zajtra do bazára a predávať,“ povedala.

„Ďakujem,“ odvetil Andrej. Vzal vrece a pustil sa po chodníku smerom domov. Onedlho ²zacítil niečo na tvári. Daždňová kvapka!

„Ach nie,“ zanariekal. Pevnejšie zovrel vrece v ruke a začal utekať. ¹Čoskoro však bol úplne premoknutý. Navyše, navlhnuté vrece sa začalo rozpadávať a veci, ktoré boli v ňom, vypadli na zem. Andrej všetko rýchlo pozbieral do rúk a bežal ďalej. Niekoľkokrát sa však musel zastaviť, lebo namoknuté veci sa mu vyšmykli a znova popadali. Mama bola prekvapená, keď sa Andrej vrátil.

„Andrej, celý si premočený! Čo to máš za veci?“ opýtala sa. Andrej vyložil svoj mokrý náklad na stôl. „Toto posielala Mišova mama, aby si to dala zajtra do bazára,“ odpovedal udychčaný. „Pozri, je tu ⁶tenisová raketa, nejaká ⁷kniha, niekoľko párov ³topánok, hračky, a...“ Andrej sa zarazil, pozerajúc na stôl. Medzi vecami bol úplne nový zelený ⁹dáždňik.

Mama sa zasmiala. „Chceš povedať, že si v tom ⁵lejaku celý čas niesol ten dáždňik v rukách, a ani si ho neotvoril?“

Andrej bol celý popletený. „Vôbec mi to nenapadlo,“ povedal namrzene.

Andrej sa odišiel prezliecť do svojej izby. Keď sa vrátil, uvidel mamu, ako celá zamyslená utiera ten zelený dáždňik. „Vieš, Andrej,“ povedala, „to, čo sa ti teraz stalo, Pán ¹⁰Boh použil, aby mi povedal, že ani ja nepoužívam niečo podľa Jeho predstáv, a to svoju Bibliu. ⁸Biblia mi nepomôže, ak ju neotvorím a nebudem si z nej čítať. Mama sa zahľadela na Andreja. „Poznáš niekoho, kto má ten istý ¹¹problém?“ – „Áno, ja,“ pripustil Andrej. „Čo keby sme si dnes spolu prečítali z Biblie?“, spýtala sa mama. Andrej s vážnou ¹³tvárou ¹²prikývol.

(Prevzaté z knihy Kľúče I. z vydavateľstva Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista)

Máš doma Bibliu? Otváraš si ju?

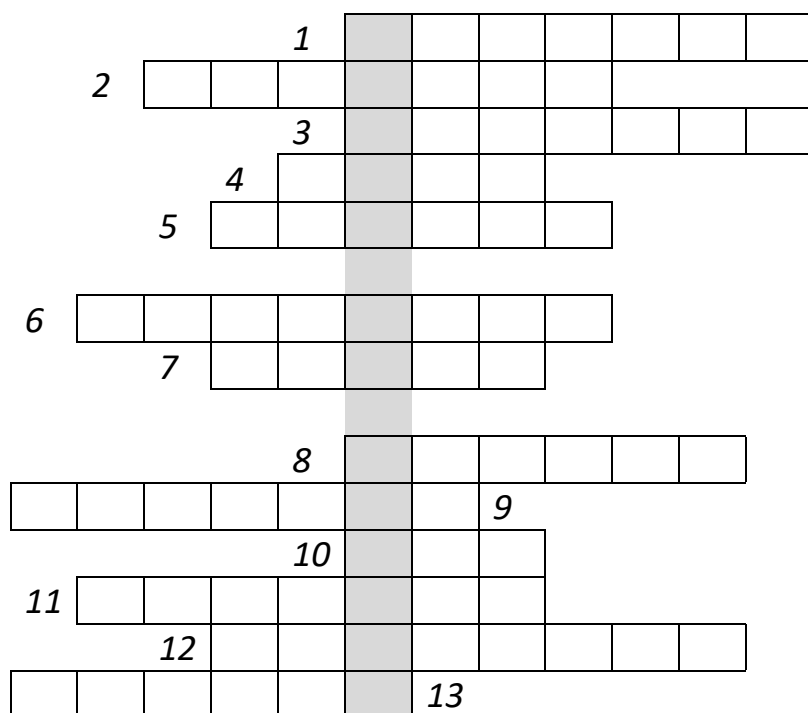
Zatvorená Biblia, ani zatvorený dáždňik ti nebude na úžitok. Ak chceš viac spoznávať Pána Boha, tak si ju otvor a čítaj.

Je to dobrodružstvo☺.

Ak si nečítaš Božie Slovo, tak začni práve dnes.

►1. úloha:

Z príbehu Roztvorený dáždňik vpíš slová označené číslami 1-13 do vodorovných radov. Zvisle získaš znenie tajničky.

►2. úloha:

Namiesto ♥ doplň samohlásky:

B ♥ blia j ♥ v ♥ ľm ♥ n ♥ p ♥ n ♥ v ♥ kn ♥ h ♥.
♥ j pr ♥ d ♥ t ♥.

Milí bratia, milé sestry!

Ďakujeme za vašu trpezlivosť, že ste si náš (a veríme, že aj váš) Hrádocký prameň prečítali až do konca. Blíži sa čas prázdnin a dovoleníek, tak vám prajeme príjemné chvíle oddychu, plné radosti, zdravia a nových inšpirácií. Zároveň si vás dovoľujeme pozvať na niektoré aktivity, ktorými bude počas leta náš cirkevný zbor žiť. (Bude ich aj viac)

Pozývame vás na:

- 18. - 19.7.2015 Návšteva z Nórska (privítame vzácných hostí, ktorí sa zaujímajú o náš cirkevný zbor)
- 26.7.2015 Dištriktuálny deň v Ružomberku
- 10. - 14.8.2015 Detský tábor (ktorý nadviaže na svoju úspešnú realizáciu v minulých rokoch)
- Mládežnícka chata (určená pre mladých v pokonfirmačnom veku)
- Misijné dni VD ECAV 27. - 30.8.2015 v Starej Ľubovni

O aktuálnych dátumoch, časoch a konkrétnych podmienkach vás budeme aktuálne informovať.

Dôležité kontakty:

Zborová kaplanka:	Mgr. Anna Belanji, tel. č.: 0918/828 050
Administrátor zboru:	Mgr. Michal Belanji, tel. č.: 0918/828 303
Zborový dozorca :	Ing. Ján Pavlík PhD, tel. č.: 0903/175 627
Adresa:	Evanjelický a.v. farský úrad, Hviezdoslavova ulica 142, 033 01 Lipt. Hrádok

Radi privítame aj vaše príspevky, návrhy na zlepšenie, i nápady na témy, ktoré vás zaujímajú. Zasielať ich môžete na hradockypramen@gmail.com, poštou na adresu cirkevného zboru, alebo odovzdať osobne.

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 200 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Zuzana Karabínová, Michal Belanji, Monika Gabčová, Ivan Šenšel a všetci ostatní autori, ktorí sú uvedení pod jednotlivými príspevkami.

